

Győri Ítélőtábla, mint másodfokú bíróság
Bf.35/2010/7. szám

A Magyar Köztársaság nevében !

A Győri Ítélőtábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2010. évi július hó 6. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt vádlott ellen indult büntető ügyben a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2010. évi január hó 22. napján kihirdetett 6.B.326/2009/21. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy az első fokú eljárásban felmerült bűnügyi költség helyesen 173.961 (százhetvenháromezer-kilencszázhatvanegy) Ft.

A vádlott által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban 5.940 (ötezer-kilencszáznegyven) Ft bűnügyi költség merült fel, melyet a vádlott köteles felhívásra az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s :

A Komárom-Esztergom Megyei Bíróság a 2010. január 22. napján kihirdetett 6.B.326/2009/21. számú ítéletével vádlottat bűnösnek mondta ki életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérletében, ezért őt - mint többszörös visszaesőt - 2 év fegyházbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A Tatabányai Városi Bíróság 14.B.347/2007/10. számú ítéletéhez kapcsolódó feltételes szabadságot megszüntette és megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett az előzetes letartóztatásnak a szabadságvesztésbe való beszámításáról, valamint a bűnjelekről és a vádlottat kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú ítélettel szemben vádlott és védője fellebbezést jelentettek be.

A vádlott fellebbezését az ítéletáblához 2010. május 12. napján érkezett illetve a 2010. július 6. napján tartott nyilvános ülésen benyújtott írásbeli beadványaiban indokolta. Fellebbezési kérelme elsődlegesen - jogos védelmi helyzet miatt - felmentésre, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányult.

Hivatkozott arra, hogy a megyei bíróság több alkalommal megsértette az anyagi és eljárási szabályokat. A bizonyítékok egyoldalú mérlegelésével a rá nézve kedvező bizonyítékokat elvetette, a tényállást a terhelő adatok alapján állapította meg, bizonyítási indítványai elutasításával pedig a védekezési jogától fosztotta meg. Figyelmen kívül hagyta a bizonyítási terheire és az ártatlanság vélelmére vonatkozó büntetőeljárási alapelveket is.

Kiemelte, hogy - az elfogult **F.L.** kivételével - az ügyben meghallgatott valamennyi tanú mind az ügy nyomozati szakaszában, mind a bíróság előtt úgy nyilatkozott, hogy **sértett** volt a támadó fél. **T.A.**, **B.M.V.** és **B.A.K.** egyezően előadták, hogy **sértett** szólította fel őt, hogy szálljon ki a kocsiból, ezzel kezdődött a bántalmazás. **Sértett** a támadáskor alkoholos befolyásoltság alatt állt, így a vádlott megítélése szerint az ellentmondásos és összefüggéstelen tanúvallomását nem lehetett volna a tényállás megállapítása során figyelembe venni. Ugyanez igaz **T-né V.A.** vallomására is, hiszen a tanú - egyéb ellentmondásos nyilatkozatai mellett - a helyszíni rendőri jelentésben foglaltakkal szemben azt állította, hogy a válásuk óta nem ápolnak intim kapcsolatot. Erre figyelemmel a vádlott álláspontja szerint a tanú szavahihetősége megdőlt, vallomását tehát az ítéleti tényállás megállapításának alapjául nem lehetett volna elfogadni.

Tévesnek találta a megyei bíróság azon megállapítását is, hogy mivel rajta nem voltak sérülések, ezért nem lehetett ő a megtámadott fél. Kifejtette, hogy **sértett** támadását sikerült kivédenie, és abból ő jött ki győztesen, de ez nem azt jelenti, hogy a verekedést ő kezdeményezte. Rámutatott arra is, hogy a bűncselekmény állítólagos eszközét, a kést nem találták meg a nyomozás során, és arról a tanúk is ellentmondásosan nyilatkoztak. Kiemelte ugyanakkor azt is, hogy a Btk. időközbeni módosítására figyelemmel amennyiben valóban kés lett volna nála, azzal is jogosan védte volna meg magát **sértett** támadásával szemben.

Hivatkozott arra is, hogy **sértett** támadásakor vélt jogos védelmi helyzetben volt, hiszen amikor úgy látta, hogy **sértett** részéről a támadás legkisebb esélye sem áll fenn, a bántalmazást ő is befejezte. Ezért a megyei bíróságnak a cselekmény megítélésekor - a 15. számú irányelv szabályainak megfelelően - a tévedésre vonatkozó rendelkezéseket kellett volna alkalmaznia.

A vádlott jogorvoslati kérelmében arra is utalt, hogy mindvégig érezte az eljáró bíróság vele szembeni elfogultságát.

A védő fellebbezési kérelme a vádlott felmentésére irányult. Elsődlegesen azzal érvelt, hogy védence **sértett** támadásakor jogos védelmi helyzetben volt. Másodlagosan kiemelte, hogy a **sértett** sérülései 8 napon belül gyógyultak, s azokat a vádlott csekély erővel, nem késsel, hanem a kocsiban lévő szerszámok közül egy kis méretű eszközzel okozta, tehát csupán a könnyű testi sértés vétségében állhat fenn védence büntetőjogi felelőssége. Megállapítható az önkéntes elállás is, emellett a kísérlet nagyon távoli.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.272/2009/3-I. számú átiratában és képviselője a nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta azzal, hogy az előzetes fogvatartásnak a szabadságvesztésbe való beszámítása kapcsán pontosítani kérte a vádlott előzetes letartóztatásának kezdő időpontját és a bűnügyi költség összegét.

Álláspontja szerint a megyei bíróság az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges bizonyítékokat szabályos eljárás keretében beszerezte. A bizonyítékok okszerű mérlegelésének eredményeként megállapított tényállást alappal támadni nem lehet.

A fellebbviteli főügyészség megítélése szerint a bűncselekmény minősítése is törvényes, hiszen az elkövetéshez használt eszköz, a támadott testtájék és a szúrások száma alapján arra lehet következtetni, hogy az elkövető tisztában volt a súlyosabb, akár életveszélyes eredmény bekövetkezésének lehetőségével, mely iránt azonban közömbös maradt.

A főügyészség a védelem fellebbezési érvelésével szemben kiemelte, hogy az irányadó történeti tényállás alapján a vádlott javára a jogos védelmi helyzet nem állapítható meg. Az önkéntes elállás pedig azért nem juthat szerephez a bűncselekmény minősítésekor, mert a vádlott befejezett kísérletet valósított meg.

A bűncselekményért kiszabott büntetés kapcsán a főügyészség rámutatott arra, hogy enyhítő körülményként kell értékelni a vádlott ténybeli, részben beismerő vallomását, ugyanakkor súlyosító körülmény a különös visszaesői minősége. A büntetés méltányos, annak további enyhítésére nincs törvényes lehetőség.

Az ítélet tábla a Be. 348. § (1) bekezdésének megfelelően bírálta felül a fellebbezéssel támadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt, ennek eredményeként a vádlott és a védő fellebbezését alaptalannak találta.

Megállapította, hogy a megyei bíróság eljárása mindenben megfelelt a törvényi előírásoknak. A vádlottnak az eljáró tanács tagjaival szemben bejelentett elfogultsági kifogása tárgyában a megyei bíróság más tanácsa az elsőfokú eljárás során határozatot hozott, s az eljáró tanács kizárását megtagadta. A jelen fellebbezésben ismételten hivatkozott elfogultságot továbbra sem támasztják alá olyan tények, adatok, melyek az eljáró tanács pártatlanságának kétségbe vonására alkalmasak.

A lefolytatott bizonyítás is az eljárási szabályok betartásával, megfelelő körben zajlott, melynek során a megyei bíróság a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében is megvizsgálta. A vádlott fellebbezési érvelésével szemben nincs olyan bizonyíték, melyet a megyei bíróság a mérlegelési körébe nem vont be, egyoldalú és okszerűtlen bizonyíték-értékelésnek az elsőfokú ítéletben nincs nyoma. A vádlott egyes - a tényállás megállapítása szempontjából szükségtelen - bizonyítási indítványait a megyei bíróság szintén az eljárási szabályok megtartásával, okszerű indokokkal utasította el.

A vádlott által kiemelt vallomásrészletek nem kérdőjelezték meg a megyei bíróság által megállapított tényállást, éppen ellenkezőleg egyes nyilatkozatok kiragadása, önálló értelmezése vezetne a vádlott által kifogásolt egyoldalúságra. Kétségtelen, hogy a vádlott és **T-né V.A.** között a válásukat követően a kapcsolat teljes mértékben nem szakadt meg, de nincs kiemelt jelentősége annak, hogy ez a helyzet **T-né V.A.** kezdeményezésére vagy a vádlott zaklatásának, erőszakos magatartásának hatására alakult ki. A jogorvoslati kérelemben foglaltakkal szemben nem tulajdonított az ítélet tábla kiemelt jelentőséget annak sem, hogy vajon a vádlott és **T-né V.A.** között az intim kapcsolat továbbra is fennmaradt-e, mivel az ügy szempontjából ez a tény relevanciával nem bír, s egyébként a tanú szavahihetőségét a konkrét ügyben semmilyen objektív tény, adat nem kérdőjelezte meg, vallomása az egyéb tanúk vallomásával is teljes mértékben összhangban állt. Valamennyi tanú egybehangzóan, egymás vallomásait megerősítve illetve - eltérő módon való észleléseik miatt - kiegészítve, ellentmondások nélkül nyilatkozott arról, hogy a támadást ki kezdeményezte, az hol és milyen módon zajlott. Bár az elkövetés eszközét valóban nem sikerült a nyomozóhatóságnak megtalálnia, a tanúk mindegyike beszámolt arról, hogy a vádlottnál kés volt, azzal támadt **sértettre**. Több tanú nyilatkozott úgy, hogy a kést közvetlen közelsről látták, sőt **T-né V.A.** és **B.M.V.** egybehangzóan azt is előadták, hogy a vádlott a kezével lehúzta a vért a késről és azt az arcába törölte.

Nincs ok tehát a megyei bíróság által megállapított tényállás megalapozottságának megkérdőjelezésére, az alapul szolgáló bizonyítékok felülmérlegelésére pedig nincs lehetőség. Az elsőfokú ítéleti tényállás kiegészítésre nem szorul, az a Be.351.§-ának (1) bekezdés I. fordulata alapján a másodfokú felülbírálatnak is alapját képezte.

A megállapított tényállás alapján a vádlott javára a jogos védelmi vagy a vélt jogos védelmi helyzet fennállása kizárt. A jogtalanság talaján a vádlott állt, aki agresszív és provokatív magatartásával a több irányú bántalmazás kezdeményezője és kiobbantója volt, esetében büntethetőséget kizáró ok nem állapítható meg.

Az első fokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, bűncselekményét a büntető anyagi jog szabályai szerint és a Legfelsőbb Bíróság 15. számú irányelvében kifejtetteket követve helyesen minősítette. E körben az ítélőtábla maradéktalanul osztotta a megyei bíróság ítéletében foglaltakat, ezért az elsőfokú ítéletben kifejtett indokokra - megismétlésük nélkül - csupán hivatkozik.

A bűncselekmény stádiumát illetően a megyei bíróság ugyancsak helyesen foglalt állást azzal, hogy a kísérlet távoli volt. A védői érveléssel szemben az ítélőtábla kiemeli, hogy önkéntes elállásra csak befejezetlen kísérlet esetén van mód, a konkrét ügyben azonban a vádlott az életveszélyt okozó testi sértés befejezett kísérletét valósította meg.

A megyei bíróság a bűnösségi körülményeket túlnyomó részt helyesen tárta fel. Az ítélőtábla - osztva a fellebbviteli főügyészség álláspontját - kiegészíti a büntetéskiszabási körülményeket azzal, hogy a vádlott terhére kell értékelni, hogy a bűncselekményt különös visszaesőként követte el. Ez a kiegészítés azonban önmagában nem érinti - s a súlyosítási tilalom folytán nem is érintheti - a megyei bíróság által a Btk. 37. §-ában meghatározott céloknak megfelelően kiszabott, arányos büntetést. A kiszabott szankció enyhítésére a súlyosító körülmények túlsúlya miatt - a Btk. 83. §-ában foglalt büntetéskiszabási elvek szem előtt tartásával- nincs törvényes lehetőség.

Mindezekre figyelemmel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a bűnügyi költség összegére vonatkozó rendelkezés korrekciójával a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta. A fellebbviteli főügyészségnek az előzetes letartóztatás beszámításának kezdő időpontját érintő indítványát nem találta alaposnak, mivel az - a büntettek nyilvántartásának vonatkozó adatai és a büntetés-végrehajtási intézet értesítése (12/I. számú és 23. számú elsőfokú iratok) alapján - az elsőfokú ítéletben helyesen szerepel.

Az első fokú ítélet kihirdetése óta előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 99.§ (1) és (2) bekezdésén, a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megállapítására és viselésére vonatkozó rendelkezés a Be. 381.§ (1) bekezdésén alapul.

G y ő r, 2010. július 6. napján

Dr. Kovács Tamás sk. Dr. Zólyomi Csilla sk. Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.

a tanács elnöke

a tanács tagja, előadó

a tanács tagja

ZÁRADÉK:

Ezzel a végzéssel a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2010. január 22. napján kihirdetett 6.B.326/2009/21. számú ítélete 2010. július 6. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2010. július 6. napján

. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke